

## Gyakorló-iskolánk felavatása

### *Alkalmi költemény*

Isten hozott a múzsák hajlokába  
Örömsugárzó ünneplő sereg!  
Áldás fakadjon lépteid nyomába,  
Virág, a melyen friss harmat pereg,  
S ez áldás légyen, a mely felavatja  
A tudománynak emelet csarnokot.  
Hová hozott az Úrnak akarátja.  
Hogy letehessük a vándorbotot.

Lejártak már a hosszú vándorévek.  
A pusztaságba nem kell golyganunk.  
A szebb jövő sugári feltünének.  
Hazánkban immár föllelők honunk!  
Ígéret földje az, a melyre léptünk.  
Mely jó anyánkként hő keblére zár.  
És elfeledve minden szenvedésünk.  
Mert küzdelmünk nem volt hiába már.

Az égnek hála! nem pirulva nézünk  
A megpróbáltatás időire,  
Nagy célokért küzdés volt osztályrészünk.  
S tán mondhatom: jutánk valamire.  
Oly nemzedéket adtunk a hazának.  
A mely tanítva holtiglan tanul.  
Az eszméért kik bátran síkra szállnak.  
És lelkesednek lankadatlanul.

Ki egyszer tagja volt ez iskolának.  
Az azt többé el nem feledheti,  
És meg-megtér ölére jó anyánknak,  
Sáfárkodását elmondja neki.  
Úgy megy tovább, erősödvén hitében.  
Ha célta nem ér is, célhoz közeleg.  
Mert tudja, hogy tanulni sohse szégyen.  
Hadd gúnyolják, kik tudnak eleget.

Azért tanulunk, hogy tanítani tudjunk  
S ne légyen népünk tudomány nélkül,  
Bármily rögök között vezet is utunk.  
Csak ő haladjon művelt nemzetül.  
Elméje-szíve ám magyar maradjon.  
Míg a világ piacszán versenyez:  
Hibáit hagyva jó példát is adjon.  
Legyen tevékeny s maradjon nemes.

Tanuljon mástól, még többet magától,  
Fejleszse ki keblének kincseit:  
Jövőt az épít, a ki múltat ápol.  
Ott lesz gyümölcs, a hol virágja nyit.  
Ezt adja Isten! mindent megtehessünk.  
Hogy tudományban viruljon hazánk:  
Mint erre szívvel-lélekkel törekszünk,  
Úgy szálljon az ég áldása reánk!

**Dr. Csengeri János**